

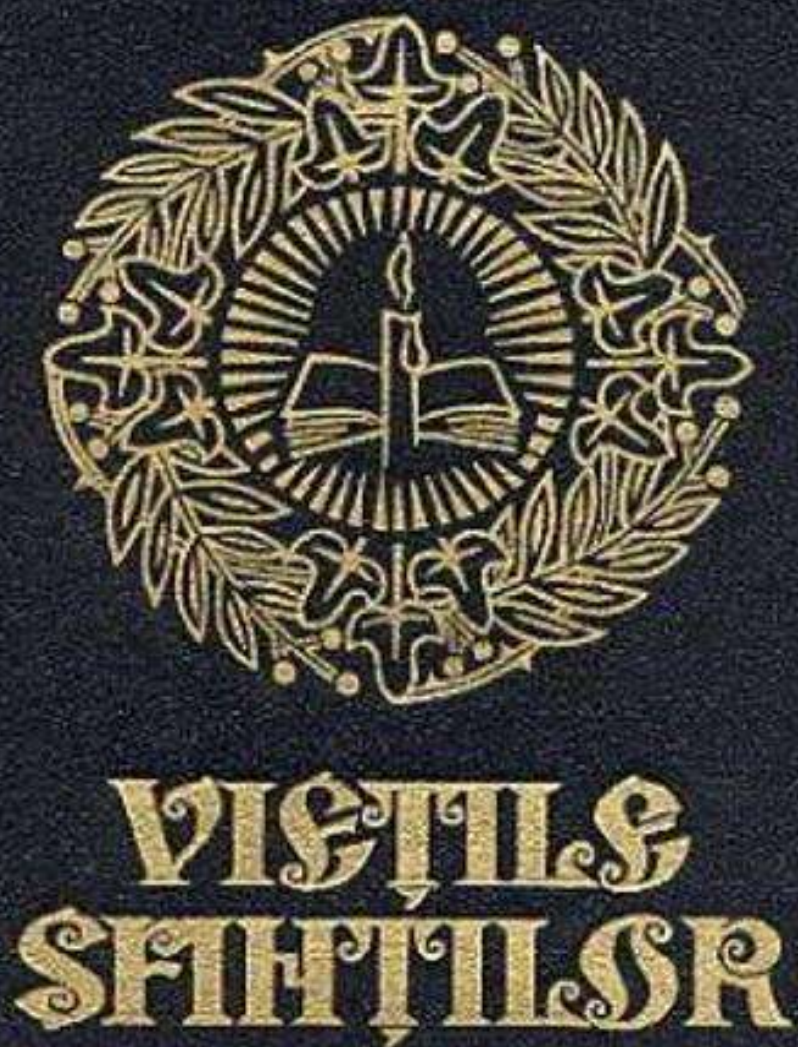
TEZĂUR LITURGIC

8 IANUARIE

**VIATA
SF.MUCENICI
IULIAN ȘI VASILISA
DE LA
ANTINOPOLIS-
EGIPT**

**VIETILE SFINȚILOR-01
ROMAN,2001**

Sfinții Mucenici Iulian și Vasilisa și cei împreună cu dînșii (8 ianuarie)

Iulian avea ca patrie Antinoia, cetatea Egiptului (alții zic Antiohia Siriei), născut din părinți renumiți prin slavă și bogăție. Din tinerețile sale iubind fecioria, a dorit să fie păzitorul ei, pînă la sfîrșitul vieții sale. Deci, punînd-o pe aceasta ca pe o temelie a faptelor bune, petrecea cu frica lui Dumnezeu, nevoindu-se la învățătură și la citirea cărților și deprinzîndu-se la amîndouă înțelepciunile, adică la cea elinească și cea creștinească; deci, a străbătut toată filosofia și toată dumnezeiasca Scriptură.

Fiind de 18 ani, părinții îl sileau să se căsătorească, pentru că le era unul născut și voiau să se mîngîie de urmași, iar el se lepăda cu totul. Pe cînd îl supărau cu aceasta părinții și rudeniile, sfătuindu-l, rugîndu-l și chiar silindu-l spre însurare, înțeleptul tînăr a cerut răgaz o săptămînă ca să se gîndească. Deci a petrecut toată săptămîna aceea în post, rugăciuni și în lacrimi, rugîndu-se lui Dumnezeu ziua și noaptea, ca singur cu judecățile care știe să-i păzească nebîntuită fecioria cea făgăduită Lui.

În ziua a șaptea, sosind noaptea și trupul lui slăbind de post și de rugăciuni, când s-a culcat și a adormit, i S-a arătat Domnul în vedenie, mîngîindu-l și zicîndu-i: "Să nu te temi a te supune voi și sfatului părinților tăi; pentru că vei lua o femeie care nu va atinge curăția ta, ci pentru tine își va păzi și ea fecioria; și astfel și pe tine și pe dînsa, fiind curați, vă voi primi în ceruri.

Pentru că prin voi se va înmulți curăția și mulți tineri și fecioare prin învățătura voastră se vor face cetățeni ai celor cerești; iar Eu voi fi cu tine întotdeauna, petrecînd și biruind toate poftele trupești și războaiele, apoi și pe fecioara care va fi însoțită ție, o voi face așa, precum singur vei voi; adică o voi face ca și ea să urmeze hotărîrii tale bune și în camera cea pregătită vouă vă veți vedea cu îngereștile cete și cu nenumărate fecioare, de amîndouă părțile, pe care firea le-a despărțit, iar credința în Mine le-a unit și cărora tu te arăți că vei fi următor".

Acestea grăindu-le Domnul, S-a atins de el și i-a zis: "Îmbărbătează-te și să se întărească inima ta".

Astfel, prin acea dumnezeiască vedenie mîngîindu-se și întărindu-se acest tînăr minunat, s-a deșteptat și a zis: "Mulțumesc Ție, Doamne Dumnezeule, Cel ce cerci inimile și rărunchii, căci

alungi de la mine dulcele și mîngîierile acestei lumi și al curăției mele ajutor și păzitor Te făgăduiești să-mi fii, că spre Tine cu inimă întărită nădăjduiesc și aștept, că-mi vei da *cele ce ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit și pe care le-ai pregătit celor ce Te iubesc*. Iar de vreme ce mă învrednicești ca să umblu în calea Ta, mă rog ca Tu singur să-mi fii cale bună, ca și tuturor iubitorilor de curăție. Știi, Doamne, că din ziua nașterii mele pînă în acest ceas în care ai binevoit a mă chema, nimic n-am ales altceva a iubi și a dori, fără numai pe Tine Unul. Deci, Tu să întărești făgăduințele ce ies din gura mea și să le aduci la săvîrșire".

După aceea, ieșind din camera sa, a spus părinților că se pleacă la voia lor și nu se leapădă de nuntă. Ei, umplîndu-se de bucurie, au căutat de îndată o fecioară de seama lui, de o familie bună și cu bogăție; și s-a aflat una, anume Vasilisa, care de asemenea era singură la părinții săi, foarte împodobită la față și cu bune obiceiuri înzestrată și pe care au logodit-o cu fiul lor.

Apoi, făcîndu-se obișnuitul ospăț de nuntă, mireasa a simțit în cămară o bună mireasmă, ca într-o grădină ce dă miros plăcut din mulțimea crinilor, a trandafirilor și a altor flori mirositoare. Ea a zis către mire: "Stăpînul meu, ce este

aceasta? Căci acum fiind iarnă, aici este un miros de flori de primăvară și atît de mult m-am veselit de această bună mireasmă, încît s-a stins în mine orice dorință".

Atunci, fericitul mire Iulian a zis către dînsa: "Această bună mireasmă pe care o simți, nu este trecătoare, căci prin lucrarea iubitorului de curăție Hristos, celor ce își păzesc fecioria neîntinată le dăruiește viață veșnică. Deci, dacă voiești să păzești poruncile lui Hristos împreună cu mine și să-i placi Lui, să-L iubim din tot sufletul, și Lui să-I hărăzim fecioria noastră neprihănită; să ne facem vase alese ale Lui, în vremea de acum, ca întru vremea ce va să fie, să împărășim cu Dînsul, și niciodată să nu ne despărțim de El".

La aceste cuvinte, fericita mireasă Vasilisa a răspuns: "Ce alt lucru este mai de trebuință decît mîntuirea, ca adică păzindu-ne fecioria să cîștigăm viața cea veșnică? Cred cuvintelor tale și împreună cu tine întocmai doresc ca să petrecem în feciorie pînă în sfîrșit, ca astfel să pot cîștiga răsplătire de la Hristos, Domnul meu".

Acestea zicînd dînsa, fericitul Iulian s-a aruncat la pămînt, închinîndu-se lui Dumnezeu și zăcea întins cu fața în jos, glăsuind așa: "Întărește, Doamne, făgăduința ce se face între noi". Iar

fecioara Vasilisa, văzînd pe mirele său la pămînt, rugîndu-se, îndată și dînsa s-a plecat la rugăciune. Deodată s-a cutremurat temelia camerei în care se aflau ei și o lumină negrăită a strălucit atît de mult, încît lumînările ce ardeau în cameră s-au întunecat de acele raze cerești și s-a făcut o dumnezeiască vedenie mare, venind pe de o parte Împăratul măririi Hristos, cu mulțime nenumărată de îngeri în haine albe, iar pe de altă parte Împărăteasa și Stăpîna Preacurată, de Dumnezeu Născătoarea, cu cete de fecioare.

Atunci se cîntau de amîndouă cetele cîntări cerești, de negrăită dulceață, pe care urechea nu le-a auzit vreodată. Apoi, apropiindu-se doi bărbați luminați, încinși cu brîie de aur și, ridicînd pe Iulian și pe Vasilisa de la pămînt, le-au pus pe pat o carte mare și frumoasă; iar împrejurul patului stăteau patru bătrîni creștini, frumoși la chip, care țineau niște pahare de aur pline cu aromate, din care ieșea multă mireasmă negrăită, care umplea camera.

Unul din bătrîni a zis către dînșii: "Iată, în aceste pahare se închipuiește desăvîrșirea voastră, pentru că sînteți fericiți; căci, biruind dulceața cea vremelnică a veacului acestuia, v-ați sîrguit spre cea veșnică, care la inima omului nu s-a suit. Deci, citește, Iuliane, cele scrise în această carte a vieții!"

Privind Iulian, citea numele lor cele scrise cu litere de aur, astfel: Iulian cel ce s-a lepădat de lume, pentru dragostea Mea, va fi în numărul acelor care nu s-au însoțit trupește cu femeile. Iar Vasilisa, care este cu inima dreaptă și cu fecioria neprihănită, se va rîndui în ceata fecioarelor celor ce urmează Fecioarei Maria, Maicei Mele celei Preacurate".

Citind Iulian acestea, cartea s-a închis și de amîndouă părțile mulțime de bărbați și fecioare, purtători de lumină, bucurîndu-se într-un glas, au zis: "Amin". Apoi bătrînul iar a zis către Iulian și fecioara Vasilisa: "În această carte, pe care o vedeți, sînt scriși oamenii cei curați, cei buni, cei nemincinoși, cei smeriți, cei blînzi, cei ce au dragoste nefățarnică, cei ce rabdă toate cele potrivnice, cei ce au suferit primejdii și necazuri, și, în sfîrșit, cei ce atît de mult au iubit pe Hristos, încît pentru dragostea Lui n-au cinstit mai mult nici pe tată, nici pe mamă, nici pe femeie, nici fii, nici moșii, nici bogății și nimic din cele lumești; ba chiar și sufletele lor nu le-au cruțat, spre a le da pentru Hristos, întru al căror număr v-ați învrednicit și voi".

Zicînd acestea către dînșii acel cinstit bătrîn, îndată s-a depărtat de la ochii lor acea vedenie dumnezeiască, iar acea fericită pereche, Iulian și

Vasilisa, fiind plini de negrăită bucurie, cealaltă vreme a nopții au petrecut-o în psalmi și cîntări. Apoi, făcîndu-se ziuă, părinții, rudeniile și toți cei adunați la nuntă se veseleau, socotind că s-a săvîrșit fapta însoțirii mirelui cu mireasa, neștiind însă nimeni de acea preaminunată însoțire duhovnicească. Iulian și Vasilisa viețuiau împreună în curăție și întru întreagă înțelepciune, păzindu-și neprihănită fecioria, ascunzînd această taină înaintea oamenilor, încît nici părinții lor, nici rudele, nici alți oameni nu aveau cunoștință despre această feciorească petrecere, pînă ce mai pe urmă a arătat-o Domnul, spre folosul multora.

După puțină vreme, au încetat din viață părinții lui Iulian și ai Vasilisei, lăsîndu-le foarte multă avere. Ei, avînd viața lor cea duhovnicească liniștită, au voit ca nu numai pentru dînșii, ci și pentru mîntuirea multora să se îngrijească. Pentru care au zidit două mănăstiri, una pentru bărbați și alta pentru femei, apoi, despărțindu-se, el s-a făcut călugăr în cea bărbatească, iar ea în cea femeiască, și adunînd cete de monahi, ei erau mai mari peste dînșii.

Deci, la Sfîntul Iulian, erau ca la zece mii de frați, din cei ce cu osîrdie slujeau lui Dumnezeu. Pentru că, atîta dar îi dăduse Dumnezeu, încît de pretutindeni alergau la dînsul cei ce voiau să se

mîntuiască; lăsîndu-și casele, logodnicile, părinții, rudeniile și averile și toate frumusețile lumii, se încredințau acestuia, ca să-i povă-țuiască la Împărăția Cerului.

Asemenea și Sfînta Vasilisa, întru a sa mănăstire a adunat pînă la o mie de mirese lui Hristos, din fecioarele cele curate, ba încă și mulțime de femei. În amîndouă aceste mănăstiri, ca în două grădini de rai, înflorea curăția cea îngerească, iar fecioria biruia necurăția diavolilor celor iubitori de plăceri deșarte. Acum este vremea să povestim sfîrșitul sfinților, arătînd cum au mers cu ai lor fii, cei întru Hristos, la cereștile lăcașuri, zicînd către Dumnezeu: "Iată noi și fiii pe care ni i-ai dat nouă".

În acea vreme era doi păgîni împărați: Dioclețian (284-305) și Maximian (286-305), fiind prigonire cumplită asupra creștinilor, care, străbătînd prin toate țările și tulburînd Biserica lui Hristos s-a apropiat și de hotarele acelei țări în care viețuiau Sfinții Iulian și Vasilisa, încît mulți din cei credincioși se aflau în mare tulburare și frică. Atunci fericitul Iulian și Vasilisa s-au rugat cu lacrimi lui Dumnezeu, în post și în rugăciuni, ca să întărească credincioasele cete de monahi adunate de dînșii și să-i păzească, pentru ca nici unul dintr-înșii să nu cadă, nici să piară, ci toți să fie mutați în aceeași ogradă cerească.

Deci, Sfintei Vasilisa i s-a făcut înștiințare de la Domnul Hristos, Care în vedenie S-a arătat ei, că în curînd se va duce la odihna cea veșnică și că mai întîi va trimite pe toate sfintele fecioare; ca nu cumva să rămîna vreuna după dînsa și văzînd prigoana cea mare asupra Bisericii, să lipsească din ceata Sa. De aceea, Vasilisa mai avea încă jumătate de an ca să petreacă aici, pînă ce acele fecioare, toate pînă la una, vor trece către Dumnezeu. Apoi i s-a mai arătat, cum că duhovnicescul ei frate, Iulian, va intra întru muceniceasca nevoie, cu mulți alții, și bine nevoindu-se, va birui pe vrăjmaș. După aceea cu veselie va trece din cele de aici, ca îndoită cunună să-și ia, adică a fecioriei și a mucenicie, întru bucuria Dumnezeului său.

Acestea s-au împlinit chiar așa: pentru că într-o jumătate de an, toată ceata de fecioare, adunată de Sfînta Vasilisa în cereasca cămară a Mirelui său Cel fără de moarte, au sfîrșit prin vremelnica moarte; numai singură Sfînta Vasilisa a rămas, căreia i s-au arătat și în vedenia visului toate sfintele fecioare în luminoase haine împărătești, zicîndu-i: "Te așteptăm, maica noastră, ca împreună cu tine să ne închinăm Domnului și Împăratului nostru. Deci, vino și ne dă pe noi lui Hristos, Căruia ne-ai făcut mirese".

Deșteptându-se cuvioasa, s-a bucurat foarte mult, întâi că toată ceata fecioarelor ei a intrat în bucuria Domnului; iar apoi, pentru că și ei i s-a gătit acolo veșnica viață; le-a spus toate astea fratelui său duhovnicesc, Sfântului Iulian. După câteva zile, rugându-se Domnului cu tot dinadinsul, și-a data sufletul în mâinile Celui fără de moarte Mire și Dumnezeu; iar trupul ei cel sfânt a fost îngropat de Cuviosul Iulian cu mare cinste.

După aceasta, a mers în acele părți ighemonul Marcian, cu soția și copiii săi, care, nebunește fiind asupra creștinilor, săvârșea mari chinuri, ucideri și vărsări de sânge.

Aflînd însă că Iulian este de un neam cinstit și crede în Hristos, apoi auzind și de mulțimea fraților celor de o credință cu el, a trimis la dînsul pe niște cetățeni cinstiți, ca să-l îndemne să se supună poruncii împărătești și să aducă jertfe la idoli. În acea vreme se adunaseră în locașul Cuviosului Iulian mulțime de preoți, diaconi și alți clerici, din cetățile și laturile dimprejur, cu episcopul lor, care iubind pe Domnul, cu osîrdie așteptau muceniceasca moarte.

Atunci toți, prin fericitul Iulian, au răspuns celor trimiși de ighemon, cum că un singur Împărat au, Cel ce locuiește în cer, adică pe Domnul Iisus

Hristos, și porunca Aceluia o asculta, ca să nu se închine la idoli și la diavolii care sînt într-înșii și să se inchine Dumnezeuului celui adevărat, pentru care sînt gata îndată să moară. Înapoindu-se trimișii, au spus ighemonului cele ce au auzit, iar el, mîniindu-se, a trimis ostașii să prindă pe Iulian, vrînd ca pe el singur să-l ispitească, iar mănăstirea lui să o ardă cu foc, împreună cu toți cei adunați într-însa. Deci, fericitul Iulian a fost prins, legat și dus la temnița cetății, iar frații cei din mănăstirea lui, ca la zece mii, cu episcopul și clericii adunați acolo în același timp, s-au adus lui Dumnezeu jertfă mirositoare, fiind arși împreună cu mănăstirea; iar în locul acela, multă vreme se auzeau cîntînd mulțime de glasurii dulci, atunci cînd se săvîrșea de obicei bisericeasca pravilă, în ceasul întîi, al treilea, al șaselea, al nouălea, seara și în miezul nopții; apoi, mulțime de bolnavi se tămăduiau acolo; pentru că toți cei ce mergeau, auzind această cerească cîntare, se tămăduiau de orice boală erau cuprinși.

A doua zi, au pus de față, la judecata ighemonului, pe Cuviosul Iulian, și prin cuvinte cu meșteșug îndemnîndu-l și momindu-l, îl amăgeau, dar și cu îngroziri înfricoșîndu-l; văzînd însă că nu se supune, l-au lovit groaznic cu toiage noduroase. În acea bătaie un toiag rupîndu-se în mîna celui cel bătea, a lovit pe un slujitor, care era ruda

ighemonului și i-a scos un ochi, din care pricină ighemonul și mai mult s-a mâniat și s-a întăritat. Sfântul mucenic a zis ighemonului: "Ascultă-mă, Marciene, să aduni pe toți slujitorii la idoli, cei mai iscușiți, și să le poruncești ca să cheme numele idolilor asupra celui cu ochiul orb și să-i roage ca să dea vedere închinătorului lor, iar dacă ei nu vor putea să facă aceasta, apoi eu, chemînd numele Domnului meu Iisus Hristos, nu numai ochiul cel trupesc îl voi tămădui, ci și ochii sufletești îi voi lumina, spre cunoștința adevărului".

Învaindu-se la aceasta ighemonul și chemînd pe toți slujitorii idolilor, le-a poruncit, ca adunîndu-se în templul idolesc cel de aproape, cu jertfe să roage pe idoli ca să tămăduiască ochiul celui orb. Aceia mergînd, i-au îndeplinit porunca; și după multe jertfe ce adunaseră, au auzit acestea de la zeii lor: "Duceți-vă de aici, căci noi fiind dați focului celui veșnic și ținuți în întuneric, cum putem să dăm vedere orbilor, pe care nici noi singuri n-o avem? Pe cînd rugăciunea lui Iulian spre Dumnezeu cel Preaînalt este atît de puternică, încît din ziua aceea, în care a fost adus la chinuire, ni s-a adăugat în gheenă însutită muncă".

Acest glas diavolesc auzindu-se în acel templu, au căzut toți idoli care erau acolo, ca la cincizeci, și ca țărîna s-au făcut. Ighemonul a strigat asupra

Sfîntului Iulian : "O, vrăjitorule, atît sînt de puternice vrăjile tale, încît și pe zeii noștri i-ai sfărîmat. Vom vedea însă, dacă vei lumina ochiul celui orbit, precum ai făgăduit".

Deci, a poruncit ca pe mucenicul, fiind gol, să-l stropească cu ud, ca să se depărteze de dînsul puterea cea fermecătoare și vrăjitoare. Dar mirosul rău al udului aceuia îndată sa prefăcut în bună mireasmă de aromate, încît și văzduhul mirosea bine și toți se mirau. Apoi Sfîntul Iulian, făcînd semnul Crucii pe ochiul celui bolnav, a chemat numele Domnului și îndată bolnavul s-a tămăduit încît ochiul lui s-a luminat și vedea bine.

Ighemonul cel orbit cu răutatea, acelea le socotea farmece, iar nu puterea lui Hristos, însă cel ce acum vedea, striga cu glas mare, zicînd:

"Adevăratul Dumnezeu este Iisus Hristos; deci se cade pe Acela Unul a-L cinsti și Lui a ne închina". Iar ighemonul a poruncit ca să-i taie capul; și astfel cel ce a văzut trupește și sufletește, botezîndu-se întru adevăratul său sînge, a mers ca să vadă pe Dumnezeul cel nevăzut.

Pe Sfîntul Iulian legîndu-l păgînul Marcian cu lanțuri de fier peste tot trupul, a poruncit ca astfel să-l poarte prin toată cetatea și pe toate ulițele, în multe feluri să-l chinuiască. Sfîntul fiind batjocorit și chinuit, propovăduitorul striga: "De aceasta sînt

vrednici cei ce nu se închină zeilor și defaimă poruncile cele împărătești".

Mergînd cu sfîntul în locul unde învăța carte fiul ighemonului, anume Celsius - și acela era singurul fiu născut la părinții lui -, copilul a căutat spre sfînt și a zis către cei de o vîrstă cu el: "Minunat lucru văd". Întrebîndu-l ce vede el a zis: "Iată pe acel creștin osîndit, pe care ostașii îl poartă legat, îl văd înconjurat de mulțime de tineri luminați și unii îi slujesc, iar alții îi pun pe cap o cunună atît de luminoasă, încît strălucirea ei covîrșește lumina soarelui; eu socotesc că într-un Dumnezeu ca acela se cade a crede și a sluji, Care astfel păzește pe slujitorii Lui și cu atîta slavă îi strălucește. Să mă credeți, fraților, că și eu unul ca acela vreau să fiu, dacă Dumnezeul lui va voi să fie Dumnezeul meu".

Acestea zicînd, a aruncat cărțile și haina cea luminoasă, lăsînd lumii pe cele lumești și a alergat în urma sfîntului, pe care, ajun-gîndu-l, a căzut la picioarele lui, zicînd: "Pe tine doresc să te am ca tată al nașterii mele cele de a doua; iar de Marcian, născătorul meu cel trupesc, păgînul urîtor al dreptilor și mucenicilor, mă lepăd și-l defaim, iar de tine lipindu-mă, pentru Hristos Dumnezeul și Mîntuitorul meu pe Care pînă acum nu L-am știut, azi doresc să pătimesc asemenea ție".

Acestea văzîndu-le, ostaşii chinuitori au rămas uimiţi de atîta îndrăzneală. Deci, s-a adunat toată cetatea la o pravelişte ca aceea, văzînd pe fiul ighemonului lîngă mucenic lipindu-se şi rănile lui sărutîndu-le. Apoi, copilul a zis către popor: "Pe mine mă ştiţi că sînt fiul ighemonului, şi cu păgînul meu tată, pînă acum prigoneam fără vină pe sfinţi, însă din neştiinşă le-am făcut acestea; dar acum, după ce am cunoscut pe Dumnezeu, şi mai ales eu am fost cunoscut de Dînsul, mă depărtez de mincinoşii zei, de tată şi de maică mă lepăd, bogăţiile cel împărăteşti le arunc şi mărturisesc pe Hristos, cred în El şi adevăresc că sînt următor al fericitului Iulian. Pentru ce întîrziaţi, slujitori şi ostaşi? Mergeţi şi spuneţi părinţilor mei că am cunoscut pe adevăratul Dumnezeu, şi m-am lipit de acel credincios slujitor". Vestindu-se despre aceasta tatălui şi maicii sale şi auzind de lucrul cel neaşteptat, se topeau de durere ca ceara de foc şi îndată au trimis să ia pe copil de la Iulian şi să-l aducă acasă. Dar Dumnezeu, Care păzeşte pe prunci, a făcut astfel ca nimeni să nu poată să se atingă de el, fiindcă toţi cei ce se atingeau, simţeau în mînă şi în spatele lor o durere mare; de aceea, nici unul nu îndrăznea să-l ia şi să-l despartă de mucenic.

Înştiinţîndu-se despre aceasta, ighemonul a poruncit ca amîndoi să vină la dînsul. Deci,

căutînd la fericitul Iulian, i-a zis: "Te silești a lua rodul nădejzii mele cu meșteșugul tău cel fermecător? O inimă tînără lesne o amăgești cu necuvioase cuvinte, ca să se întoarcă de la dragostea părintească?". Zicînd acestea ighemonul, a alergat maica lui Celsius cu multe rudenii din toate părțile, smulgîndu-și părul, lovindu-și pieptul și strigînd cu glas tare.

Acest lucru văzînd ighemonul, și-a rupt hainele, fața și-a zgîriat-o, și a zis către mucenic: "Iuliane, prea crudule, vezi durerea tatălui și a maicii, caută spre tînguirea atîtor rudenii și dezleagă pe nevinovatul copil de farmecele tale; dă-ne pe fiul nostru cel unul născut, întoarce pe moștenitorul și stăpînul acestei case, ca și eu să mijlocesc pentru tine la împărat, să-ți ierte vina și să fii liber și sănătos".

Sfîntul Iulian a răspuns: "Ajutorul tău nu-mi trebuie, nici de la împărații tăi nu cer să fiu liber; ci de aceasta mă rog Dumnezeuului meu, Iisus Hristos, ca pe mine împreună cu acest mieluşel, născut din pîntece de lup, și pe toți cei ce vor crede după împlinirea muceniciei mele, să ne rînduiască în numele celor aleși de El. Însă, iată că stă înaintea ta cel născut trupestre din tine, iar acum crezînd cu mine în Hristos, este născut duhovnicește; el are cîțiva ani de vîrstă, singur să-

ți răspundă, singur să caute spre lacrimile cele de maică și spre pieptul care l-a hrănit, deci singur să vă miluiască".

La aceasta, cinstitul și bine-înțelegătorul copil a zis: "Din ghimpi se naște trandafirul și nu-și pierde mirosul; dar nici ghimpele care a născut trandafirul nu-și pierde țepii săi cei ascuțiți. Deci, voi, părinții mei, precum v-ați obișnuit cu muncirea voastră ca spinul, să împungeți pe cei nevinovați, lăsați-mă pe mine ca pe un trandafir, să dau bună mireasmă celor ce cred; aceia să se supună vouă, care sînt gata să piară, iar mie să-mi urmeze cei ce se sîrguiesc să treacă din întuneric la lumină. Eu, pentru Domnul meu Iisus Hristos mă lepăd de voi, părinților; iar pentru necinstea zeilor pe fiul vostru cu munci să-l chinuiți; căci prin moartea cea vremelnică, caut veșnica viață. Nu pot să vă fiu bun, iar mie însumi rău; nici dragostea voastră n-o voi cinsti mai mult decît bucuriile cele veșnice. Pentru ce zăbovești, tată, ca un necredincios și împietrit născător, iar nu ca adevăratul Avraam? Ia-ți sabia și adu-mă jertfă lui Hristos pe mine, fiul tău. Iar dacă te biruești de fireasca dragoste părintească și nu poți să faci aceasta, apoi trimite-mă la un mai cumplit stăpînitor și chinuitor, ca să pătimesc și eu pentru Domnul nostru Iisus Hristos. Sînt deșarte

tînguirile voastre și zadarnice lacrimile, că nu pot să mă despart de la mărturisirea mea".

Auzind acestea ighemonul, a poruncit să-i ducă pe amîndoi într-o închisoare necurată și foarte întunecoasă; dar intrînd ei, întunericul s-a schimbat în lumină și mirosul cel rău în buna mireasmă; acest lucru văzîndu-l douăzeci de ostași, au crezut în Hristos. De vreme ce fericitul Iulian nu era prezbiter și nu era cine să boteze pe cei ce crezuseră, era mîhnit de aceasta. Însă Dumnezeu, care face voia celor ce se tem de El, le-a trimis un prezbiter în acest chip.

Era în cetatea aceea un bărbat cinstit și mai întîi între cetățeni, pe care împărații Dioclețian și Maximian îl cinteau și îl iubeau mult, pentru că era din neamul împăratului de mai înainte al Romei, anume Carin (283-285), și acel bărbat era creștin, precum și femeia și copii săi.

Murind el și femeia lui în dreapta credință creștinească, au rămas după dînșii șapte fii, tineri de ani și bătrîni cu înțelpciunea; pe aceia miluindu-i împărații pentru părinții lor, le-au poruncit să rămîină în credința lor și fără temere să laude pe Hristos. Acei copii aveau cu dînșii un prezbiter, anume Antonie, care le săvîrșea Sfintele Taine. Acestora li s-a făcut descoperire de la

Dumnezeu, ca împreună cu prezbiterul să se ducă în temniță, să cerceteze pe Iulian și pe Celsius.

Ducându-se ei noaptea, îngerul mergea înainte, care, dacă s-a atins de ușile temniței, îndată s-au deschis, și intrînd, au sărutat pe sfinții cei legați și se rugau împreună lui Dumnezeu; apoi prezbiterul a botezat pe fericitul tînăr Celsius, fiul ighemonului, și pe cei douăzeci de ostași. Cei șapte frați, vorbind cu Sfîntul Iulian și cu Celsius, s-au aprins cu rîvna să pătimească împreună cu dînsii pentru Hristos și nu voiau să iasă din temniță, ca să se întoarcă la casa lor.

Înștiințîndu-se de aceea ighemonul, s-a mirat foarte, că aceia cărora li se dăduse libertate de la împărați să rămîină în credința creștinească, acum doresc de bunăvoie lanțurile și chinuirea; deci, aducîndu-i înaintea sa, îi îndemnă mult să se ducă la casa lor și să-L cinstească pe Hristos cum voiesc, de vreme ce așa sînt miluiți de împărați. Ei însă doreau lanțurile și temnița, mai mult decît libertatea, zicînd: "Este nevrednic aurul de coroana împărătească, dacă nu va fi mai întîi lămurit și curățat în foc; așa nici noi nu sîntem vrednici de Hristos al nostru, dacă credința noastră către El nu va fi lămurită ca aurul. Este oropsit pomul care se împodobește numai cu frunzele, iar roade nu aduce; așa nici noi nu vom fi plăcuți lui Hristos al

nostru, de nu-I vom aduce roadele cele frumoase ale credinței noastre". Deci, ighemonul a poruncit să fie după voia lor, pînă ce va înștiința pe împărat despre dînșii.

Întorcîndu-se de ighemon, acești fericiți tineri au mers nu la casa lor, ci în temniță, la Sfîntul Iulian și la Celsius și la cei douăzeci de ostași, avînd cu ei și pe prezbiterul Antonie. Ighemonul a trimis la împărat, înștiințîndu-l despre Iulian, despre fiul său duhovnicesc Celsius, despre ostași și despre cei șapte frați. A luat degrabă răspuns ca toți, de vor persista în nesupunere, să fie arși în foc; iar dacă prin vrăjile lor nu se vor vătămă de foc, apoi să-i omoare prin chinuri, cum va ști mai bine.

Ighemonul, luînd poruncă de la împărați, a poruncit să pregătească divanul în mijlocul cetății și, stînd înaintea poporului, a pus de față pe Sfîntul Iulian, cu toți cei împreună cu el, pe Celsius, pe cei șapte frați, pe prezbiterul lor și cu cei douăzeci de ostași, apoi a început ai îndemna prin cuvinte la închinarea de idoli, arătîndu-le împărăteasca poruncă adusă spre pierderea lor, de nu se vor supune.

Aceia răspundeau cu îndrăzneală împotriva, spunînd că s-a pregătit de la Împăratul ceresc pierzarea veșnică închinătorilor de idoli, dacă vor fi

fără pocăință. Fiind lungă cercetarea prin cuvinte, de amîndouă părțile, în acea vreme, din întîmplare duceau pe lîngă divan un mort din cetate, la îngropare; pe acesta văzîndu-l ighemonul, a poruncit să-l aducă înaintea sa și să-l pună în mijloc.

Acesta făcîndu-se, poporul se mira, nepricepînd ce dorește ighemonul să facă cu mortul acela. Apoi ighemonul a zis către Sfîntul Iulian: "Spuneți voi că Învățătorul vostru Hristos mai înainte de răstignirea Sa învia pe cei morți; deci va fi arătat că este adevărat Dumnezeu, dacă voi, ca și Învățătorul vostru, veți învia pe mortul acesta". Sfîntul Iulian răspunse: "Ce folosește celui orb, cînd i se spune că se înalță soarele?". Ighemonul zice: "Lasă acum basmele tale și, dacă ești tu puternic sau Dumnezeuul tău, scoală pe mortul acesta".

Sfîntul Iulian a răspuns: "Deși nevrednică este păgînatatea voastră de o minune ca aceasta, dar fiindcă de la Domnul este vremea ca să se arate dumnezeiasca Lui putere și ca să nu socotiți că aceasta este cu neputință la Dumnezeu, veți vedea îndată, pentru că nădăjduiesc spre Domnul meu, că toate cîte voi cere de la El cu credință îmi va da și mă va arăta nerușinat înaintea voastră". Zicînd acestea, Sfîntul Iulian și-a ridicat ochii și inima

spre cer, rugîndu-se în auzul tuturor, iar fața lui s-a luminat în rugăciune, zicînd: "Doamne, Iisuse Hristoase, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, care Te-ai născut înainte de veci, iar la plinirea vremii ai luat trup din Preacurata Fecioară, mai presus de fire, caută acum din înălțimea cerului, ca să se rușineze vrăjmașii Tăi, iar cei ce cred în Tine, să se întărească. Ascultă-mă în ceasul acesta, din cerul cel sfînt al Tău și scoală pe mortul acesta, ca cei ce viețuiesc în trup să nu moară cu sufletul, iar cei ce au sufletul mort să învieze, văzînd puterea Ta cea mare".

Așa s-a rugat ca la un ceas, apoi, întorcîndu-se, a zis către cel mort: "Ție îți grăiesc, pămînt uscat, în numele Celui ce a înviat pe Lazăr după patru zile, scoală-te și stai pe picioarele tale". Sfîntul zicînd acestea, îndată s-a ridicat mortul și a stat, încît poporul s-a spăimîntat de acestea. Cel înviat a strigat cu glas mare, zicînd: "O, ce bine sînt primite rugăciunile robului lui Dumnezeu! O, cît poate fecioria lui cea neprihănită! Pentru că unde eram eu dus și acum m-am întors!".

Marcian, ighemonul, privea spre acela cu tot dinadinsul și se mira foarte mult, dar nu cunoștea puterea lui Hristos, fiind orbit de diavolul; pentru că zicea că minunea este o putere a meșteșugului farmecelor. Apoi, batjocorind pe cel înviat, întreba:

"De unde te-ai întors?". El a început a spune cu de-amănuntul, zicînd: "Am fost dus de un fel de arapi, a căror mărime era ca de uriaș, cu vederea înfricoșată, ochii ca un cuptor întunecat, dinții ca de leu, unghiile ca de vultur, care nu aveau nici o milă; aceia bucurîndu-se mă trăgeau în iad și, fiind aproape de gura prăpastiei, acei arapi așteptau și nu mă aruncau, pînă ce trupul meu se va da pămîntului, din care s-a luat.

Și iată, deodată s-a clătinat iadul, și s-a auzit un glas de sus, de la scaunul lui Dumnezeu: "Pentru Iulian, iubitul Meu, să se întoarcă sufletul lui înapoi în trup". Atunci îndată au venit doi îngeri în haine albe și, luîndu-mă din ghearele diavolilor, m-au întors în lumea aceasta, prin sfîntul acesta, care m-a înviat; ca astfel după moarte să cunosc pe Dumnezeul acela, de Care, fiind viu, mă lepădam". Acestea auzindu-le ighemonul, s-a tulburat și nu știa ce să facă; și ca să nu se facă gîlceavă în popor, a poruncit ca să ducă pe Sfîntul Iulian și pe ceilalți sfinți în temniță, a cărei ușă a pecetluit-o cu inelul său. Acolo, Sfîntul Iulian a poruncit Sfîntului Antonie prezbiterul ca să boteze pe cel înviat și l-a numit Anastasie, care se tâlcuiește: înviat.

A doua zi, Marcian, ighemonul, a poruncit să pregătească treizeci și unu de poloboace cu

smoală, după numărul sfinților mucenici, să aibă smoală și pucioasă, apoi să adune mulțime de lemne și de vreascuri, spre arderea sfinților. Toate acestea fiind gata, duceau pe sfinți din temniță, legați deosebit, iar Iulian cu Celsius erau legați într-un lanț. Atunci plîngeau mulți, că se dădeau morții niște tineri atît de frumoși. Sfîntul Iulian zicea către dînșii: "Să nu opriți aurul ca să trecă prin foc și să fie curat". Ighemonul n-a voit să privească la arderea fiului său, de care însă i se rupea inima; de aceea a lăsat pe sluga sa ca să săvîrșească porunca împărătească, iar el s-a dus mîhnit.

Deci, fiecare dintre sfinți a fost băgat în polobocul cu smoală pregătit și împresurîndu-i pe toți cu lemne, cu cîlți și cu vreascuri, le-au dat foc; încît se suia în sus văpaia ca la treizeci de coți, iar sfinții în mijlocul focului cîntau și lăudau pe Dumnezeu. Arzînd poloboacele și toată materia cea aprinsă, sfinții s-au văzut vii, întregi și nevătămați și veseli la față, lucru de care toți s-au mirat. Apoi au înștiințat despre aceasta pe igheumon și îndată cu sîrguință a mers să vadă de este adevărat și văzînd minunea, a rămas uimit.

Deci, iarăși cu porunca lui, au dus pe sfinți în temniță, iar femeia ighemonului, maica lui Celsius, înștiințîndu-se că fiul ei s-a păzit în foc viu și

întreg, a mers în temniță să-l vadă și, încredințându-se, a crezut în Hristos și a botezat-o în temniță Antonie prezbiterul, iar numele era Marionila. Înștiințându-se ighemonul degrabă că și femeia lui a primit botezul creștinesc, îndată a încuiat-o și pe ea în temniță.

După aceasta, șezînd la judecată, a tăiat pe sfinții douazeci de ostași și pe cei șapte tineri, care erau frați. Iar pe Iulian, Celsius, Antonie prezbiterul, Anastasie și pe femeia ighemonului, Marionila, i-a păstrat pentru altă judecată, dar îi ținea în lanțuri. După o vreme, sfinții fiind judecați, s-au prefăcut ca și cum se supun la voia împărătească și la sfatul ighemonului și că voiesc să se închine idolilor; pentru aceasta, cu multă bucurie îi duceau în templu. Dar cînd s-a apropiat de el, Sfîntul Iulian s-a rugat și templul a căzut; așa că a ucis pe toți slujitorii care erau acolo și pe celălalt popor, ca la o mie.

Apoi a crăpat pămîntul în acel loc și ieșind foc din prăpastie, ardea pe păgînii care se apropiau. Deci, iarăși au dus în temniță pe sfinți, unde lor într-acea noapte rugîndu-se, li s-a arătat mulțimea sfinților mucenici, care mai înainte au pătimit, fiind în mare lumină, îmbrăcați în haine albe și cîntînd cîntări cerești; între dînșii erau cei douăzeci

de ostași și cei șapte frați, pe care nu demult îi tăiaseră.

După aceea, a venit și Sfînta Vasilisa cu toată ceata sfințelor fecioare și i-au spus Sfîntului Iulian că degrab își va săvîrși nevoița și va trece cu bucurie la cereștile locașuri. Apoi, îi zicea:

"Împărăția cerului ți s-a deschis și Domnul nostru Iisus Hristos te va lua la Sine și pe cei ce sînt cu tine; iar întru întîmpinarea voastră vor ieși cu slavă cetele patriarhilor, ale proorocilor, ale apostolilor și veți fi rînduiți cu dînșii în veci".

Acestea zicîndu-le, s-a făcut nevăzută și toți sfinții care se arătaseră s-au dus, lăsînd legaților pentru Hristos bucurie și veselie duhovnicească.

După aceasta, iarăși șezînd chinuitorul la judecată și pe sfinți punîndu-i de față, îi chinuia în multe feluri. Mai întîi a poruncit ca să le înfășoare degetele de la mîini și de la picioare cu cîlți muiați în untdelemn, apoi să le aprindă; deci făcîndu-se aceasta, au ars cîlții pe mîini și pe picioare, iar sfinții cu nimic nu s-au vătămat; apoi Sfîntului Iulian și Sfîntului Celsius le-au jupuit pielea de pe cap; iar fericitului Antonie prezbiterul și lui Anastasie le-au scos ochii cu undițele și i-au orbit, iar cînd erau să chinuiască pe Sfînta Marionila, mîinile chinuitorilor au amortit și nu s-au atins de

dînsa; dupa aceea, i-au dat pe toți la mîncare fiarelor.

În sfîrșit, ighemonul a poruncit ca din toate temnițele și închisorile să adune pe cei vinovați la moarte, ca să fie uciși împreună cu aceia și acești sfinți mucenici. Deci, fiind adunată mulțimea vinovaților, a poruncit să-i scoată pe toți la tăiere, ca și pe acești mucenici; nici pe fiul, nici pe soția sa nu i-a cruțat. Astfel s-au săvîrșit sfinții cu ucidere de sabie, murind în mijlocul celor fără de lege. După tăierea lor, îndată s-a cutremurat pămîntul și a căzut a treia parte a cetății din temelie, încît n-a rămas în cetate nici un loc întreg unde era vreun idol. Și s-au pornit din cer fulgere, tunete și grindină, încît a ucis mare parte din poporul necredincios.

Marcian, ighemonul, de frică căzînd în boală, după puține zile a pierit ca un nenorocit, plin de răni. În noaptea după tăierea sfinților, au venit oameni drept-credincioși cu preoții, ca să adune trupurile mucenicilor, dar în mulțimea morților n-au putut să-i cunoască. Deci, plecîndu-și genunchii, au început a se ruga și iată li s-au arătat sufletele sfinților în chip de fecioare, șezînd fiecare lîngă trupul său. Atunci cunoscîndu-le, le-au adunat și le-au îngropat în biserică, sub altar. Iar Dumnezeu, Care preamărește pe sfinții Săi, a

poruncit ca din locul în care erau îngropate trupurile sfinților mucenici să iasă izvor de ape vii și tămăduitoare și să vindece toate bolile cu acea apă și cu rugăciunile sfinților, împreună lucrînd darul Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine mărire în veci. Amin.

